

Inhalt

Radencommunisme, eerste jaargang, nr. 5, december 1938	1
De algemene staking van 30 november in Frankrijk	1
De wilde beweging in Parijs.....	2
De ontruiming van de bedrijven	3
In Noord-Frankrijk	3
De ontruiming in Noord-Frankrijk	3
In Rouaan.....	3
Het afbreken van de wilde beweging	3
Demonstratieve staking.....	4
De nederlaag	4
Domheid van de C.G.T.?	4
Het proces tegen de P.O.U.M.	5
De politieke lijn van de P.O.U.M.....	6
De deelname van de P.O.U.M. aan de burgeroorlog.....	6
De mei strijd.....	7
De communistische lezing van de mei-gebeurtenissen	8
De akte van beschuldiging	8
Het lot van de hoofd-beklaagde.....	9
De berichtgeving over het proces	10
De uitspraak.....	12
Een protest.....	12
De Japanse arbeidersklasse	12
De Japanse lonen	13
De Japanse arbeider als "kapitaal"	14
De stakingen.....	15
Vakverenigingen.....	16
De politieke partijen	16
Samenvatting.....	17

Radencommunisme, eerste jaargang, nr. 5, december 1938

De algemene staking van 30 november in Frankrijk

Sedert 1934 gaat een bijna ononderbroken stakingsgolf door Frankrijk. De massabeweging bereikte in 1936 haar hoogtepunt en in de loop van dat jaar wisten vijf miljoen arbeiders hun arbeidsvoorwaarden te verbeteren door stakingen met bedrijfsbezetting. De verkregen resultaten waren in hoofdzaak 20% loonsverhoging, de 40-urige werkweek, een week betaalde vakantie en de erkenning van bedrijfsafgevaardigden, wat feitelijk een erkenning van de vakverenigingen betekende. Op politiek terrein wisten de zogenaamde arbeiderspartijen en de vakverenigingen zich door het bezetten van ministerposten een bepaalde machtspositie te verzekeren, al was er

dan ook geen sprake van, dat ze de werkelijke machtspositie van het kapitaal konden aantasten. Hun werkzaamheid kwam er op neer, de door de arbeiders in de bedrijven gemaakte veroveringen officieel in de wetgeving vast te leggen.

Na 1936 zien we echter, hoe de bezittende klasse van Frankrijk zich stap voor stap van haar nederlaag weet te herstellen, de partijen van het Volksfront terugdrukt, de zogenaamde socialistische ministers uit de regering wegdrukt, een heftige aanval op de revolutionaire arbeiders doorzet, door ze uit de bedrijven te gooien en zo mogelijk door fascistten te vervangen. De algemene staking van 30 november 1938 is daarom niet een episode uit een steeds verder ontwikkelende strijd van de arbeiders, het is geen deel van een algemene aanval op de bezittende klasse, het is een episode uit de terugtocht van de arbeiders in de laatste jaren. Het is van belang vast te stellen, of een beweging van de arbeidersklasse in de periode van opgang of neergang van de klassenbeweging valt, omdat dit van grote betekenis is voor het ontstaan van nieuwe opvattingen en nieuwe methoden van strijd. Tot vernieuwing van opvattingen komt het pas, als het fiasco van het oude zich voor de massa's vol heeft uitgewerkt. Voor Frankrijk betekent dit, dat de schijnsuccessen van parlementarisme en vakbeweging eerst in het verloop van de strijd na 1934 tot hun werkelijke betekenis konden worden teruggebracht.

HET NATIONALISME

Het uitgangspunt voor het terugdringen van de arbeiders door de bourgeoisie was "de Duitse dreiging", het "fascisme", de "nationale verdediging". En dit was tegelijk ook het draaipunt voor de politiek van het "Volksfront" en van de C.G.T.¹ De zogenaamde "arbeidersbeweging" hield met de bourgeoisie een concurrentiestrijd, wie wel de beste meest betrouwbare strijders waren voor een "vrij en onafhankelijk Frankrijk", wie wel de beste "vaderlanders" waren. Maar daarbij waren zowel de bourgeoisie als de "arbeidersbeweging" het er roerend over eens, dat "orde, rust en arbeid" de noodzakelijke voorwaarden waren, om Frankrijk, "weerbaar" te houden of te maken. De politiek van de zogenaamde arbeidersbeweging was er daarom niet op gericht, de steeds opnieuw opflikkerende wilde stakingen tegen de patroonsaanvallen een grotere omvang of een diepere inhoud te geven, maar juist daarop, dergelijke bewegingen zo spoedig mogelijk te beperken en af te sluiten, om de "nationale productie" zo weinig mogelijk schade te berokkenen. Ze verlegde de strijd van de arbeiders telkens opnieuw uit de bedrijven naar het parlement of naar de vakverenigingsbureaus. Maar, losgemaakt van de beweging van de massa's, ontglipte daarmee tegelijk iedere parlementaire macht aan de handen van de "arbeidersleiders", totdat de bourgeoisie weer voldoende in het zadel zat, om haar nederlaag van 1936 ongedaan te maken. Nadat ze zich de mogelijkheid had verzekerd, om door middel van "noodverordeningen" te regeren, dat is praktisch buiten het parlement om, kondigde ze de opheffing van de 40-uren werkweek aan, benevens nieuwe zware belastingen, die op de brede massa's zouden drukken. Rekent man hierbij nog de algemene ontevredenheid binnen de arbeidersklasse met de "niet inmengingspolitiek" inzake Spanje en de vriendschappelijke betrekkingen met Hitler-Duitsland, dan heeft men de algemene voedingsbodem, waaruit de wilde massabeweging geboren werd, die op maandag 21 november te Parijs en Noord-Frankrijk uitbrak en op woensdag 23 november op Rouaan oversloeg.

De wilde beweging in Parijs

Zoals gezegd, begon de strijd tegen de "noodverordeningen" als wilde beweging in Parijs. Weliswaar is de meerderheid van de arbeiders in de grootindustrie sinds 1936 in vakverenigingen georganiseerd, maar toch ging deze staking in het geheel niet van de vakverenigingen uit. Dit blijkt bijvoorbeeld al uit de wijze, waarop het strijdfrent zich ontplooidde. De staking breidde zich van het ene bedrijf naar het andere uit, zonder dat de vakverenigingen een besluit daartoe hadden gehad.

Op maandag 21 november werd door de directie van de Hutchinsonfabrieken (autobanden) te Parijs in de fabriek bekend gemaakt, dat de noodverordening inzake het verlengen van de arbeidstijd zou worden doorgevoerd. Direct daarop gingen de arbeiders in staking en bezetten de fabriek. Het is ons niet bekend of er delegaties van stakers naar andere bedrijven gezonden werden, om de solidariteit in te roepen, maar in ieder geval sloeg de staking enige uren later 's-middags 12 uur, reeds op de Kuhlmanfabrieken (chemische producten) over, die ook bezet werden. Dinsdag en woensdag zette de beweging, zij het ook met niet grote kracht, verder door. Verschillende bedrijven werden bezet. Welke omvang de beweging toen had, is niet bekend. Het regerings-communiqué van donderdag 24 november bericht, dat tot woensdag 10 bedrijven waren bezet, met tezamen 5000 arbeiders. Nu schatten we de waarheidsliefde van de regering op dit punt niet erg hoog en het zullen waarschijnlijk wel veel meer geweest zijn, maar toch is het wel zeker, dat de beweging voor een miljoenenstad als Parijs niet groot was. Gisting was er echter genoeg. Het hardhandige optreden van politie en marechaussee tegen de stakers wekte meer verbittering dan

¹ C.G.T.: Confédération générale du travail, Stalinistische vakbond in Frankrijk.

angst. Zo beginnen donderdag de spoorwegarbeiders in de Parijse stations te demonstreren, waarin de politie aanleiding vindt, de betogers uiteen te slaan en 60 spoormannen te arresteren. Dit draagt tot de algemene gisting bij en donderdagavond gaat dan ook het personeel van de Renaultfabrieken (30.000 man) in staking, terwijl tegelijk het bedrijf wordt bezet.

Tot een verdere uitbreiding is het in Parijs niet gekomen. Zoals we straks zullen zien kregen de vakverenigingen vrijdag de beweging in hun greep en werd een smadelijke nederlaag dus onvermijdelijk.

De ontruiming van de bedrijven

De bedrijfsbezetting heeft in Parijs nergens langer dan enige uren geduurd. Direct na de bezetting kwamen politie en marechaussee om de bedrijven te ontruimen, wat zich praktisch zonder tegenstand voltrok. Alleen bij de Renaultfabrieken besloten de arbeiders zich te verdedigen. Ze barricadeerden de fabriekszalen, maar ze waren tegen de ontzaglijke militaire macht niet opgewassen. 1000 man politie en 2500 man marechaussee forceerde de poorten en gooiden traangasbommen in de fabriekszalen. De ongewapende massa kon daar weinig tegen uitrusten. En het in brand steken van de nieuwe auto's, het laten leeglopen van de benzinetanks is dan ook veel meer te zien als een uiting van machteloze woede, dan als een werkelijke afweer. De gevechten duurden zeven uur, waarbij 525 arbeiders werden gearresteerd en een twintigtal werd verwond. "Nachts om 1 uur had de gewapende macht het bedrijf veroverd."

In Noord-Frankrijk

Ook in de metaal- en kolengebieden van Noord-Frankrijk ontplooiden zich een spontane beweging, die zich van dag tot dag snel uitbreidde. Op maandag 21 november gingen slechts twee fabrieken in staking: de Kuhlmanfabrieken (dezelfde firma als in Parijs) werden bezet en de metaalfabriek te Creil. De mijnwerkers sloten zich dinsdag daarbij aan en bezetten vijf putten, terwijl de galvaniseer-inrichting te Creil eveneens wordt bezet (fabriekje van 3180 man). Woensdag brengt een groot aantal nieuwe uitbreidingen met bedrijfsbezetting. Het regeringscommuniqué van donderdag bericht, dat tot woensdag in Noord-Frankrijk 25 bedrijven waren bezet, met in het geheel 12.000 man personeel. Donderdag brengt dan weer een belangrijke uitbreiding, doordat 1200 spoorwegarbeiders te Rijssel² in staking gaan. Ook voor vrijdag worden nog nieuwe uitbreidingen gemeld en bedraagt het aantal stakers volgens de Nieuwe Rotterdamse Courant 51.000 man. Daarmee is dan de grootste uitbreiding bereikt en valt de beweging in de loop van de volgende week in de grootste verwarring uiteen.

De ontruiming in Noord-Frankrijk

De beweging in Noord-Frankrijk had voor de bezittende klasse een veel gevaarlijker karakter dan in Parijs. Wel geschiedde ook hier de ontruiming van de bedrijven door de politie en militairen onder weinig tegenstand. Maar herhaaldelijk werden de bedrijven, na ontruimd te zijn, enige uren later opnieuw bezet, terwijl de stakers troepenvervoer trachtten te belemmeren door het opbreken van de spoorrails. Hoe ernstig de regering de toestand daar in zag, blijkt wel uit de maatregelen die ze nam. De spoorlijn Anzin-België werd door de regering stopgezet, om de levensmiddelentoevoer naar het stakingsgebied stop te zetten en om het vervoer van de steenkolen door de stakers te verhinderen. De stakende spoorwegarbeiders en mijnwerkers werden "gemobiliseerd", zodat staken nu dienstweigering betekende. Maar ook dit paardenmiddel mocht niet baten, zodat in allerijl de krijgsraad naar het Noorden trok, om de stakers voor de krijgsraad te brengen. Ook hiermede kon men de staking echter niet breken.

In Rouaan

Omtrent de beweging in Rouaan worden weinig bijzonderheden gemeld. De stakingsbeweging sloeg op woensdag 23 november naar dit gebied over en omvatte de chemische en petroleumbedrijven. Volgens mededeling van het regeringscommuniqué van donderdag waren daar toen 19 bedrijven bezet en ook weer ontruimd.

Het afbreken van de wilde beweging

Op het eerste gezicht is het onverklaarbaar, waardoor de wilde beweging die zich van dag tot dag uitbreidde, na vrijdag vrijwel tot stilstand kwam. Aan de regeringsmaatregelen is dat zeker niet te wijten. Want juist het straffe optreden der regeringsmacht gaf de ontplooiing van de beweging een versneld tempo. Wat de regering niet kon, dat konden de vakverenigingen en de "socialistische" partijen echter heel goed. Door het zelfstandig handelen van de massa's raakten de vakverenigingen in de grootste verwarring. Daarbij is te bedenken, dat de Franse vakbeweging pas na 1936 tot een werkelijke massa-organisatie is geworden. Zodoende zijn de besturen van de plaatselijke afdelingen nog niet uit betaalde beambten samengesteld, maar voor het grootste deel uit bedrijfsarbeiders. Dit verklaart, waardoor de plaatselijke bonden zich veelal direct achter deze wilde bewegingen plaatsen (stakingsuitkering komt in Frankrijk bijna niet voor). Maar met de landelijke bonden en nog meer met de

² Frans: Lille.

vakcentrale, de C.G.T. is dat heel anders. Deze besturen bestaan uit "beroepspolitici", merendeels uit bezoldigde bestuurders. En deze kunnen zich niet zonder meer bij dergelijke wilde bewegingen aansluiten.

Toen de staking dan ook maandag 21 november was uitgebroken, reeds op C.G.T. reeds op dinsdag het hoofdbestuur bijeen. Bij de debatten bleek de vrij algemene opvatting, dat zo snel mogelijk een algemene staking moest worden uitgeroepen tegen de "noodverordeningen". Maar de houding van de bond van spoorwegpersoneel was nog niet zeker en daarom zou de C.G.T. vrijdags opnieuw beraadslagen. De spoorwegarbeiders besloten nu de staking mee te maken en zo werd op vrijdag 25 november besloten tot een algemene proteststaking van 24 uur, te houden op woensdag 30 november.

De aarzelende houding van de bonden, in het bijzonder van de C.G.T., om de wilde bewegingen te steunen, bracht de grootste verwarring en terughouding in de arbeidersklasse. Reeds op dinsdag 22 november had de metaalbewerkerbond van Valenciennes het besluit genomen om de algemene staking te organiseren. Maar doordat de C.G.T. deze tenslotte op 30 november had vastgezet, werd de beweging in Noord-Frankrijk ten zeerste in haar uitbreiding belemmerd en werden de 51.000 man, die al in staking waren praktisch door de vakbeweging geïsoleerd tegenover de enorme staatsmacht geplaatst. De mijnwerkersbond besloot op donderdag 24 november (nadat 3000 mijnwerkers reeds vijf mijnen bezet hadden); de volgende dag in staking te gaan, wat dan ook volledig wordt doorgevoerd. Maar toen de C.G.T. op vrijdag tot de algemene staking op 30 november besloot, hief de mijnwerkersbond de staking na één dag weer op, zodat de arbeiders 's-maandags weer aan de gang moesten gaan. Natuurlijk gingen niet allen weer aan het werk. Maar het strijdfront was in ieder geval gebroken. Want bij dergelijke strijd tussen arbeidersmassa en vakbond geraakt elke arbeider afzonderlijk in een psychisch conflict. Enerzijds roept de klassensolidariteit hem tot het formeren van een gemeenschappelijk klassenfront, tot hulp aan z'n strijdende makers. Maar anderzijds maant de vakbond hem tot vakverenigingsdiscipline, tot het opvolgen van de besluiten van de vakbondsbesturen. En bij de huidige psychische gesteldheid der massa's is de vakverenigings-discipline doorgaans sterker dan de klassensolidariteit.

Demonstratieve staking

De algemene staking der C.G.T. zou niet anders mogen zijn dan een "demonstratieve staking van 24 uur", Donderdag 1 november moesten alle stakingen opgeheven zijn, ook de reeds van tevoren uitgebroken wilde.

Verder werd door de G.C.T. besloten, dat geen bedrijfsbezettingen plaats mochten vinden, terwijl op de stakingsdag geen demonstraties of vergaderingen gehouden mochten worden. de C.G.T. zegt in haar "Open Brief" aan minister Daladier:

"Aan onze kameraden zeggen wij: Acht allen, die u zouden raden tot daden, welke in strijd zijn met de beslissing der C.G.T., onnozelen of provocateurs ... Het werk zal donderdagmorgen overal weer opgenomen worden."

En in de stakingsresolutie van de C.G.T. (vrijdag 26 november) lezen we:

"Geen enkele afzonderlijke beweging moet worden op touw gezet buiten de actie, waartoe door de verantwoordelijke organen van het algemeen vakverbond is besloten [...] Hoe de omstandigheden en gebeurtenissen ook zijn, overal zal donderdag 1 december des ochtends het werk moeten worden hervat."

De nederlaag

Bij de doorvoering van de demonstratieve staking is gebleken, dat de massa's de strijd op deze grondslag niet waagden. De regering had de scherpste maatregelen tegen de stakers in uitzicht gesteld. Het was daarom absoluut zeker, dat na de staking een massaontslag zou volgen, ook al werd deze voor 100% doorgevoerd. We geloven echter niet, dat dit dreigen van de regering de beslissende nederlaag tot stand bracht. Want gedurende de periode van de "wilde" beweging werkte het regeringsgeweld juist als gist in de massa's. De volkomen mislukking van de staking berust naar onze mening dan ook op het verbod van bedrijfsbezetting, van demonstratie en vergadering op de stakingsdag, door de C.G.T. De betekenis van deze strijdvormen ligt toch juist daarin, dat ze een massa-psychologische werking hebben; ze smeden de massa's als strijdeenheid, als "lotsgemeenschap", aaneen; de massa's vinden hier de bron van daadkracht, samenhang en overleg. Alleen staande, ieder voor zich, besloten in eigen huis, is de arbeider niets.

Daardoor hadden de verboden der C.G.T. tot strekking de massa's als losse zandkorrels te verstrooien, ze tot atomen uiteen te slaan, dat is hun strijdkracht volkomen te breken. Het behoeft ons dus niet te verwonderen, dat de arbeiders in deze omstandigheden in hun grote meerderheid rustig aan het werk bleven.

Domheid van de C.G.T.?

Het staat vast dat het mislukken van de demonstratieve staking ook voor de vakbeweging een zware nederlaag is, een nederlaag, die ze zeker niet heeft gewild. Maar de C.G.T. kon moeilijk anders, omdat ze moet strijden om haar

bestaan, waarbij ze haar front zowel tegen de bezittende klasse als tegen de arbeidersklasse moet richten. De vakbeweging kan alleen bestaan als ze haar functie in de maatschappij kan vervullen. Deze functie is het treden als bemiddelaar tussen Kapitaal en Arbeid, om daarmee een regelmatige afwikkeling van het bedrijfsleven te verzekeren. In de eerste plaats is daartoe nodig, dat de massa's zich aan haar leiding onderwerpen. Wanneer telkens opnieuw de bewegingen uitbreken, dan mist de bemiddeling van de vakbeweging haar doel. De beoogde bedrijfsvrede wordt dan toch telkens verstoord en de bourgeoisie zal de verzekering van de "orde en rust" zelf direct ter hand moeten nemen, zonder de omweg over de vakbeweging te gaan.

Daarom voerde de C.G.T. dan ook het bezettings-, demonstratie- en vergaderingsverbod voor op de dag van de algemene staking. En ze bereikte met deze staking tegelijk, dat de hele wilde beweging in een slag vernietigd zou worden, doordat ze bepaalde dat alle stakingen op 1 december opgeheven moesten worden. Vanuit deze kant gezien, is de algemene staking van 30 november niet anders dan een strijd van de vakbeweging om haar bestaan, gericht *tegen* de arbeidersklasse.

Maar deze strijd tegen de wilde bewegingen is voor de vakbeweging een tweesnijdend zwaard. De wilde bewegingen bedreigen haar bestaan en tegelijk zijn ze een voorwaarde, om nog enige betekenis te krijgen of te houden. Is de arbeidersklasse zo ver "gedisciplineerd", dat geen bewegingen van betekenis buiten de vakbeweging om ontstaan, met andere woorden: is de arbeidersklasse "dood gedisciplineerd", dan wordt het bestaan van de vakbeweging voor de bezittende klasse ook overbodig en kan ze haar opruimen, zonder dat een arbeider een vinger uitsteekt, om de vakbeweging te "redden". Duitsland, Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije hebben het bewezen. Is de arbeidersklasse door de vakbeweging dood gedisciplineerd, dan heeft de bourgeoisie de verdere bemiddeling ook niet meer nodig en moet de vakbeweging er mee rekenen, dat de bourgeoisie de bemiddeling tot stand brengt door een "arbeidsfront", dat wil zeggen, langs fascistische weg.

Daarom is het met de toekomst van de vakbeweging een hopeloos geval. Hoe meer de sociale spanningen in de maatschappij toenemen (en dat proces schrijdt snel voort), des te onzekerder wordt haar bestaan. Voorlopig tracht ze nog de opkomende bewegingen van de arbeiders te breken, om haar bestaansrecht te bewijzen. Lukt dat niet in voldoende mate, dan doekt de bourgeoisie haar op. Lukt het haar wel, dan wordt de tijd voor het fascisme des te spoediger rijp, omdat vooral in Frankrijk de bezuiniging en het opvoeren van het arbeidstempo door het "arbeidsfront" dan gemakkelijker doorgevoerd kunnen worden, dan langs de omweg van de vakbeweging.

Hoe men de situatie van de Franse vakbeweging ook bekijkt, de weg naar de fascisering lijkt vrij zeker. In hoeverre de Franse arbeidersklasse de strijd daar tegen voeren kan, zal afhangen, in hoeverre ze uit de algemene staking van 30 november heeft geleerd.

"[...] in de kapitalistische maatschappij is niets onaantastbaar, alle verworvenheden, alle instellingen van de uitgebuiten, ja hun vrijheid, hun leven kunnen geroofd en vernietigd worden, de revolutionaire strijd moet zijn vloed en zijn eb ebben [...]"

Angelico Balabanoff³.

Het proces tegen de P.O.U.M.

De redactie stelt dit materiaal niet samen om zich solidair te verklaren met de P.O.U.M.⁴. Zij brengt het omdat het proces een fase in de ontwikkeling der Spaanse Republiek gedurende de burgeroorlog belicht en de berichtgeving van de pers ontoereikend was.

De Partij voor Marxistische Arbeiderseenheid in het Spaans afgekort, P.O.U.M. geheten, ontstond uit de Trotskistische stroming binnen de kleine Spaanse Kommunistische Partij, die op de ontwikkeling van de arbeidersklasse van Spanje tot aan de interventie door Russische regering in de burgeroorlog geen bijzondere invloed had. In 1931 valt deze partij in drie elkaar heftig bestrijdende groepen uiteen. Een daarvan stelt Trotski als kandidaat bij de

³ Angelico Balabanoff (1877-1965).

⁴ P.O.U.M.: Partit Obrer d'Unificació Marxista, in Catalonië tijdens de Spaanse burgeroorlog, met een Trotskistische richting.

verkiezing van de Cortes⁵. Deze groep verlaat in genoemd jaar de C.P. Spanje en sticht het Catalaans Arbeiders en Boerenblok onder leiding van Maurin⁶, die de belangrijkste Catalaanse communistische krachten achter zich heeft.

In 1935 verbindt het Arbeiders en Boerenblok zich met de Trotskistische fractie, die vanaf 1931 door Nin⁷ georganiseerd en geleid werd. Deze nieuwe partij de P.O.U.M., vormt slechts een betrekkelijk zwakke stroming in de Catalaanse arbeidersbeweging, die voor het grootste gedeelte door de anarchistische vakbeweging (C.N.T.) beïnvloed werd. Toch vertegenwoordigt zij de enige Marxistische revolutionaire partij in Catalonië. Zij werkt volgens de bolsjewistische organisatie-principes, leeft in de voorstellingen van de Leninistisch-Trotskistische partij- en klassenstrijdstrategie en staat dicht bij de "Liga van de Communistische Internationalisten", van de Vierde Internationale van Trotski.

Als zij zich bij de Cortes-verkiezingen van februari 1936, door een verkiezingsverbond bij het Spaanse volksfront aansluit, om zich op die manier een zetel te verzekeren, verklaart het Secretariaat van de 4e Internationale, "dat de L.C.I. geen verantwoording voor deze politiek neemt, waaraan haar vroegere Spaanse aanhangers binnen de Partij voor Marxistische Eenheid zich medeschuldig gemaakt hebben. Tevens verzekert Trotski (Unser Wort, midden februari 1936): "In Spanje zullen zich zonder twijfel eerlijke revolutionairen bevinden, die onbarmhartig het verraad van Maurin, Nin, Andrade en Co. ontmaskeren zullen en de eerste steen leggen voor de Spaanse sectie der 4e Internationale".

Bij het uitbreken van de burgeroorlog in juni 1936 telt de P.O.U.M. ongeveer 15.000 leden. Zij controleert de "Vakvereniging van Landbouwers" met 20.000 leden. Bovendien is er een nauwe verbinding met de Iberische communistische jeugdbond.

In november roept de P.O.U.M. een conferentie van verschillende organisaties [bijeën], die tussen de beide Internationalen instaan bijeen, die zich in Brussel voor een protest tegen het eerste grote Moskouse proces verzamelen. Daarbij aansluitend vindt van dezelfde organisaties een conferentie te Barcelona plaats, waar het "Bureau voor Socialistisch-Revolutionaire Eenheid" te London in het leven geroepen wordt (I.L.P. Engeland, P.O.U.M. Spanje, S.A.P. Duitsland, R.S.A.P. Holland). (Materiaal: Dr. Henry in een artikel in "Der Klassenkampf" (Seydewitz) van 15 oktober 1931; Generalaufstand und Imperialismus, Materiaal van de S.A.P., september 1936).

De politieke lijn van de P.O.U.M.

"Herhaaldelijk hebben wij verklaard, dat de proletarische revolutie niet slagen kan zonder dat een sterke revolutionaire partij in de desbetreffende landen bestaat. Ook kan de revolutie niet slagen zonder een revolutionaire Internationale [...] de 2e en 3e Internationale hebben volkomen gefaald" (Informaties van de P.O.U.M., nr. 1, augustus 1936).

"Waarom bestrijdt men ons [...]? Omdat wij tegenover het onnatuurlijke en onvruchtbare samengaan van de officiële communisten, socialisten en republikeinen de enigen waren, die de ware klassegeest, de geest van October 1917 vertegenwoordigen. Altijd weer zeiden wij, dat de vraag waar het in Spanje en in de wereld om gaat niet luidt: burgerlijke democratie of fascisme [...] maar: revolutie of contrarevolutie, socialisme of fascisme. Wat wij eisten, was een revolutionaire, onafhankelijke politiek van de arbeidersklasse en de eenheid van actie binnen het raam van een revolutionair arbeidersverbond, met het doel, het fascisme te verslaan en de proletarische revolutie ter overwinning te voeren." (Informaties van de P.O.U.M., nr. 2, begin september 1936).

De deelname van de P.O.U.M. aan de burgeroorlog

Op 18 juli stelden zich de P.O.U.M. de Iberische Communistische Jeugd en de door hen beïnvloede organisaties, in op de oorlogstoestand. De strijders van de P.O.U.M. vielen in de eerste strijd tegen het opstandige leger in alle grote steden van Spanje: Lerida, Gerone, Barcelona, Valencia, Badajoz, Madrid, enz.

Het getal der gedode P.O.U.M.-strijders gedurende de eerste weken steeg tot enige dozijnen. Nadat het fascisme in de grote steden overwonnen was, organiseerde de P.O.U.M. ongevraagd haar bataljons en zond tijdens de eerste weken 15.000 strijders uit de rijen van haar leden en aanhangers naar de verschillende fronten. Zij nam actief deel aan de verdediging van Badajoz; een gehele gemotoriseerde compagnie van de P.O.U.M. werd bij de verdediging van Siguenza vernietigd.

⁵ Cortes: het Spaanse parlement.

⁶ Joaquin Maurin (1896-1973).

⁷ Andrés Nin (1892-1937).

In Aragon stootten de militianos van de P.O.U.M. door tot Lecinena, enige kilometers van Saragossa en zelfs tot aan de poort van Huesca.

Voor de 19e Juli namen de actieve leden van de P.O.U.M. deel aan de opstand van oktober 1934 en aan de opstandsbeweging van Galan in december 1930.

De meerderheid van de leden van de P.O.U.M. heeft als gevolg van hun revolutionaire activiteit in de gevangenis gezeten.

Op 19 juli hield praktisch de regering van Madrid, evenals de Generale Raad, op te functioneren. De arbeidersklasse organiseerde voor haar eigen rekening de strijd tegen het fascisme en voor de inrichting van een nieuw leven op socialistische basis.

In Catalonië, waar de P.O.U.M. de meeste invloed bezat, organiseerde zij onmiddellijk haar bataljons en werkte in het centraal-comité van de militia alsook in de bedrijfsraad mee. Zij nam aan alle plaatselijke revolutionaire comités deel en werkte actief in de volksrechtbanken (*Autour du Proces du P.O.U.M.*; brochure van de Independent News, Paris, oktober 1938, p. 8).

De mei strijd was het resultaat van de spanningen binnen de Spaanse Republiek.

De arbeiders- en boeren-massa's van Catalonië traden bij het uitbreken van de burgeroorlog in een proces van de sociale revolutie, terwijl de krachten achter de centrale regering voor de bestaande sociale verhoudingen streden.

Met de verandering van de burgeroorlog in een interventie-oorlog, verkregen de vertegenwoordigers van de Sowjetregering belangrijke invloed op de binnenlandse politiek der Spaanse Republiek, waarin zich dientengevolge de Communistische Partij, onder de gestadige toevloed van conservatieve kleinburgerlijke lagen, snel ontwikkelde. In Catalonië vertegenwoordigd door de nieuwe P.S.U.C.⁸, werd zij tot de sterkste voorvechter van een centralisering van de gezamenlijke openbare macht, van het onder militaire discipline brengen van de militianos en van een terugdringen van de spontane socialiserings-maatregelen der massa's.

De anarchisten sloten een godsvrede met de andere partijen, zonder het sociale initiatief van de massa's in Catalonië te remmen.

Op deze bodem woedde de heftigste partijen-strijd, waarin de Communistische Partij de meest rechtse, de P.O.U.M. de uiterste linkervleugel vormde. Terwijl de P.O.U.M. vasthield aan de grondslagen uit de begintijd der bolsjewistische politiek, belichaamde de Communistische Partij hetgeen die politiek uiteindelijk werd. Beiden zorgden ervoor, dat het conflict in Catalonië, dat zich als botsing tussen de socialistische en de conservatieve krachten des lands ontwikkelde, zo scherp mogelijk werd toegespitst.

Het verloop dezer botsingen wordt gekenschetst door een aantal feiten, die na een zorgvuldig onderzoek van de elkaar vaak tegensprekende berichten aller richtingen, als bewezen kunnen gelden:

1. De uitbarsting van de strijd was een spontaan gevolg van het feit, dat de Valencia-regering de Catalaanse militianos van de politieke groeperingen wilde losmaken en hen ondergeschikt wilde maken aan het Centraal Militair Commando. In overeenstemming met dit streven van de regering, ontvingen de arbeiders-comités van Barcelona het bevel, hun wapens af te leveren aan de politie-ordedienst, die onder Communistisch commando stond. Dit werd geweigerd.
2. In deze gespannen situatie, gaf de Generalidad op 3 Mei het bevel tot ontruiming van de telefooncentrale van Barcelona, die als privaatbedrijf, na de opstand der generaals, door de C.N.T.-arbeiders in bezit genomen was. De aanval van de politietroepen op de telefooncentrale voerde tot een heftig gewapend verzet, dat zich spontaan over de hele stad uitbreidde en honderden doden kostte.
3. Deze afweerbeweging heeft brede lagen van de , in de "directe actie" opgevoede anarchistische massa's meegetrokken; alle persberichten, met uitzondering van die van de communisten spraken dan ook slechts van een "anarchistische opstand". De leiding van de C.N.T. was echter vanaf het begin bezig, het conflict door onderhandelingen met de socialistische vakverenigingen en met de Generalidad bij te leggen, en de massa's door radio en pers tot het beëindigen van de strijd te bewegen. De anarchistische ministers van de Centrale regering kwamen naar Barcelona om te bemiddelen.
4. Naast de kleine anarchistische organisatie "Durutti", stelde het Centraal Comité van de P.O.U.M. zich actief achter de strijdenden, om een beslissing in de zin van haar politieke program: "vorming van een arbeiders- en boerenregering" af te dwingen. Een anarchistische, en ook de P.O.U.M.-divisie verlieten, toen zij het nieuws van de strijd hoorden, tijdelijk het front, waar overigens geen gevechts-activiteit was.

⁸ P.S.U.C.: Partit Socialista Unificat de Catalunya; de Catalaanse tak van de 3e Internationale.

5. De centrale regering verklaarde op 4 mei, dat zij zelf in Catalonië orde zou scheppen. 5.000 man stormgarden en twee gemotoriseerde compagnieën van Valencia kregen opdracht hiertoe. Het militaire opperbevel over Catalonië werd opgedragen aan generaal Pozas⁹, die ook de beslissende acties tegen de opstandigen aan het Aragonfront door troepen, met rigoureuze strengheid leidde. (Pozas is een vroegere monarchist, die in oktober 1934 in Barcelona naast generaal Batet¹⁰ de opstandige bewegingen der arbeiders onderdrukte. Na het neerslaan van de opstand van Barcelona in mei 1937 werd hij commandeur van het gehele Aragon-front. Op het ogenblik bevindt hij zich in arrest, aangeklaagd wegens het feit de verdediging van het Aragon-front gesaboteerd te hebben.

6. Dank zij de interventie van de anarchistische organisaties, eindigden de Catalaanse botsingen met een compromis. De anarchistische bezetting van de telefooncentrale verklaarde zich bereid, dit gebouw te ontruimen, onder voorwaarde, dat dit niet door de politie bezet zou worden. De P.O.U.M.-organisatie werkte voorlopig door; haar krant "Batalla" verscheen, hoewel met open plekken, vanwege de censuur. Het plaatselijk comité van de P.O.U.M. van Badalona (bij Barcelona) protesteerde in deze krant openlijk tegen de veronderstelling, dat het niet actief aan de strijd deelgenomen zou hebben. De wapenstilstand voerde intussen tot een snelle doorvoering van de ontwapenings-actie tegen de arbeiders in het achterland, tot militarisering en verbod van politieke actie der militianos, tot een onderdrukking van de P.O.U.M., tot een afbraak der Catalaanse autonomie en tot een steeds verdergaande beheersing van de door de arbeiders in bezit genomen bedrijven, door de directe staatsmacht-maatregelen, die slechts mogelijk geworden waren doordat, als gevolg van de actie van de communistische partij, de regering Caballero had moeten aftreden.

De communistische lezing van de mei-gebeurtenissen

Het Centraal-Comité der "Verenigde Socialistische Partij van Catalonië", de tot de Komintern behorende P.S.U.C., verklaarde, dat de gehele "Trotskistische moord-hetze" en het geschreeuw van "contra-revolutie", "bewuste leugens", bewuste provocatie, bewuste hulpdienst aan het fascisme" waren. De P.O.U.M. zou haar wapens voor de "strijd tegen het anti-fascistische volk, voor de provocering van de boeren en de middenstanders" hebben benut. Het zou noodzakelijk zijn "met de provocateurs en de trotskistische agenten van Franco in het achterland, af te rekenen" (*Rundschau*, nr. 22, 1937).

Op de 9e Mei 1937 richtte de algemene secretaris van de Spaanse communistische partij, Diaz, in een rede te Valencia aan het adres van de niet-communistische leden der Centrale regering het verwijt, dat "men" de gebeurtenissen te Barcelona van hun betekenis wilde beroven: als men zand wilde strooien over de acties van de "Trotskisten en van de oncontroleerbaren", zo zou dit niet anders zijn dan een omarming van de fascistten." [...] "Wie met zwakheid en dikwijls met lafheid handelt, verdient niet op de plaats te staan van waaruit men tegen de vijfde colonne moet losslaan." (*Rundschau*, nr. 22).

Frank Pitcairn schreef op 13 mei 1937 in de *Rundschau*, nr. 20:

"Wij weten nu, dat de Duitse en Italiaanse agenten die naar Barcelona stroomden, naar zij voorgaven om het beruchte congres der IVE Internationale "voor te bereiden", een grote taak hadden. Deze was volgende:

Zij zouden in samenwerking met de plaatselijke Trotskisten een toestand van wanorde en bloedvergieten voorbereiden, die het de Duitsers en Italianen mogelijk zou maken, te verklaren, dat ze niet in staat waren, gezien de in Barcelona heersende wanorde, "de controle over de kusten van Catalonië behoorlijk uit te oefenen", en dat ze daarom niet konden nalaten, in Barcelona troepen te laten landen. Het instrument hadden de Duitsers en Italianen voor het gebruik gereed klaar ligger in de gedaante van de Trotskistische organisatie, die onder de naam P.O.U.M. bekend is."

De akte van beschuldiging in het Barceloner P.O.U.M.-proces heeft als voornaamste inhoud:

"De P.O.U.M. bracht in haar propaganda de stelling van de opheffing van de republiek en haar democratische regering langs de weg van het geweld, en de vestiging van de dictatuur van het proletariaat, die uitgeoefend zou worden door een regering van arbeiders en boeren, welke logischerwijze in handen zou zijn van de leden der P.O.U.M."

De partij werd verweten, dat haar aanvallen op de instellingen van de Republiek "samenvallen met die ogenblikken, waarin de binnenlandse- en internationale toestand van Spanje het moeilijkst" was. Door de provocering van de strijd die van 3-7 mei 1937 in Catalonië plaatsvond, zou zij haar doel hebben bereikt.

⁹ Sebastián Pozas Perea (1876-1946).

¹⁰ Domènec Batet (1872-1939).

Korte tijd na de opstand in Barcelona zou in Madrid een fascistische spionage-organisatie ontdekt zijn, waarbij een plan van Madrid werd gevonden, op de rugzijde waarvan met onzichtbare inkt een mededeling stond aan een opdrachtgever in het rebellenleger. Het bevel aan "onze mensen", om in de rijen der extremisten, anarchisten en van de P.O.U.M., binnen te dringen zou "met goed gevolg" uitgevoerd zijn. De schrijver zou in Barcelona, ter uitvoering van dit bevel, met het actieve lid der P.O.U.M. "N" hebben gesproken, die voor alles de versterking van het optreden der P.O.U.M. zou toegezegd hebben. Het document zou dan tussen de vier en twintigste en acht en twintigste april 1937 vervaardigd zijn.

De beschuldiging beweert verder, dat de P.O.U.M. een partij is, "die door middel van haar executief comité in dienst stond van de verraderlijke generaals en van de totalitaire staten die ons vaderland binnengedrongen zijn". Ter versterking van dit verwijt werd verder gewezen op de "algemene overeenstemming", die tussen het optreden van zekere fascistische spionage-organisaties en van de P.O.U.M. vastgesteld konden worden. Nin zou op grond van deze gevonden documenten op 16 juni 1937 in Madrid gearresteerd zijn. De beschuldiging beweert niet onvoorwaardelijk, dat Nin identiek is met de "N" op de rugzijde van de kaart van Madrid, maar beweert, dat zijn aanwezigheid in Madrid verband hield met de in dat plan genoemde doeleinden. Buitendien zouden nog verdere spionage documenten gevonden zijn. Een en ander zou niet slechts door de bekentenissen van de aangeklaagden voorde rechter van onderzoek, maar ook "voor het Gerecht" zelf, bewezen zijn (let wel: de akte van beschuldiging werd voor het begin van het proces geschreven!).

Nin zou op 22 juni uit Alcala de Henares met behulp van meerdere individuen ontvlucht zijn. Hij werd in zijn afwezigheid ervan beschuldigd, dat "hij, ondanks politionele onderzoeken, niet gevonden kon worden". De overige beklagden werden van dezelfde misdaden beschuldigd als Nin terwijl hen bovendien nog het smokkelen van geld en kostbaarheden naar het buitenland werd aangewreven. Ook werden zij beticht, een "menigte buitenlandse avonturiers", onder het mom van "internationale soldaten" aangeworven te hebben, die op grond van aan zekerheid grenzende verdenking deels op grond van bewijzen, als agenten van de Gestapo en van de Ovla, voor alles echter van de Gestapo, uitgewezen zijn. De beklagde Cabré werd ten laste gelegd dat hij in november 1936 naar Mexico gevaren zou zijn, om daar voor de P.O.U.M. propaganda te maken en geld voor haar in ontvangst te nemen.

(Samenvatting der wezenlijke punten van de akte van beschuldiging, met weglating van de details. De gehele tekst van de aanklacht vindt men in het Duits in de nummers van 3 en 11, november 1938 in de *Rundschau*.)

Het lot van de hoofd-beklaagde André Nin, is niet volkomen opgehelderd. Op de 18e juni 1937 publiceert de politie het document "N", dat het bewijs voor het spionagewerk van de P.O.U.M. inhouden moet. Op de 25e juni deelde de *United Press* mede, dat reeds 300 vooraanstaande leden der P.O.U.M. zijn gearresteerd. Onder hen bevindt zich Nin, de algemene secretaris van deze partij. Zijn arrestatie vindt in Valencia plaats op bevel van de "stalinistische" Veiligheidspolitie zonder medeweten van de minister van binnenlandse zaken. Op 5 augustus 1937 verklaart de Spaanse minister van Justitie dat Nin niet voorkomt op de lijst van gevangenen, die in verband met de opstandsbeweging van mei, gearresteerd werden.

"Vastgesteld werd, dat Nin [...] verdwenen is. Alle onderzoeken bleven zonder gevolg. De Procureur der Republiek had het Spionage-gerechtshof de instructie gegeven, verdere onderzoeken na te laten." (Havas, 5 augustus 1937).

De *Oeuvre* beweert op 7 Augustus, dat Nin, toen hij de Madrileense gevangenis verliet, uit een voorbijrijdende auto met machinegeweren beschoten en gedood zou zijn.

Twee internationale commissies, die zich nog in diezelfde maand naar Spanje begeven en waarvan de leden bestaan uit personen uit de Engelse en Franse links-politieke beweging, kunnen, met medewerking van enige Spaanse ministers slechts het volgende vaststellen: "Men kan zijn spoor volgen door meerdere privé-gevangenschappen van de Communistische Partij, voor alles die van Atocha en Pardo, in Madrid hij werd eindelijk in een villa gebracht, gelegen vlakbij het Russische vliegveld te Alcala de Henares, waar hij verdwijnt." (De syndicalistische *La Révolution Proletarienne*, Paris, 10 november 1938).

Een socialistische beambte van de Madrileense tegenspionage in Madrid, Vasquez, die enig licht op de affaire Nin kan werpen, werd volgens het geciteerde blad afgezet en was gedwongen zich te verbergen. Deze bewering werd door de mededeling van de toenmalige minister van Justitie Irajo in het P.O.U.M.-proces bevestigd.

De Spaanse communistische partij beweert, dat Nin uit zijn gevangenis bevrijd geworden is en zich in Frankrijk verborgen zou houden. De beschuldiging werd tegen hem "in afwezigheid" in gang gezet. Hij komt wel voor in de Acte van Beschuldiging van de Staatsprocureur, maar niet in de uitspraak van het gerecht.

De leden van de illegale P.O.U.M. en alle hun internationaal verwante organisaties beweren dat Nin door de Spaanse Communisten vermoord is.

De berichtgeving over het proces in de Spaanse pers is, volgens mededelingen van de *Independent News*, tot aan 25 oktober 1938 door de Censuur volledig onderdrukt. Eerst de voortdurende protesten van arbeiderspartijen, juristen, politici en intellectuelen, hebben de Spaanse regering ertoe gebracht, publicatie van de berichten toe te staan. De *Rundschau* heeft zich, als Communistisch orgaan, ertoe bepaald de Akte van Beschuldiging en de uitspraak van het gerecht te publiceren.

De verklaringen van de getuigen werden in een uitvoerig verslag in het anarchistische *Solidaridad Obrera* van 26 oktober weergegeven.

Als eerste getuige à charge werd verhoord *Antonio Gordon*. Hij is kolonel, onder-secretaris voor het leger en lid van de Communistische Partij. Op een vraag van de procureur bevestigt hij, dat de 29e divisie geheel door de P.O.U.M. werd beheerst en dat, in deze divisie geregeld fascistische kranten verdeeld werden, die door hun inhoud als zodanig te herkennen waren. Tussen de P.O.U.M. en de Generale Staf heeft generlei verbinding bestaan. Hij bevestigt, dat de 29e divisie, naar aanleiding van de Mei-gebeurtenissen het front verliet en een eigen regiem vestigde. Bepaalde leden van de Generale Staf hebben voortdurend brieven ontvangen, waarin zij met de dood bedreigd werden.

Jose Luis Coello de Portugal was tijdens de monarchie professor aan de politie-school te Madrid. Tegenwoordig leidt hij de afdeling "geheimschrift" van het ministerie van verdediging. Hij verklaart, het betreffende plan, dat zich in het bezit van de Madrileense fascistische organisatie bevond, niet gezien te hebben. Als het Plan ontcijferd is door de geheimschrift-afdeling van het ministerie, dan moeten zij daarvoor dezelfde code gebruikt hebben, die gebruikt wordt door de autoriteiten van de Balearen.

Virgilio Llanos Artera is commissaris van het 12e Armeekorps, hij is benoemd door generaal Pozas, die het onder militaire discipline brengen van Catalonië en de onderdrukking van de P.O.U.M. bewerkstelligde. Llanos is lid van een communistische fractie in de Socialistische Partij. Hij voerde de maatregelen tegen de P.O.U.M. in de militaire zone reeds voor de Mei-ongeregeldheden uit en hij verklaart, dat de P.O.U.M. een grote invloed op de 28e divisie van de F.A.I. heeft uitgeoefend en deze heeft overgehaald, om zich tezamen met de 29e divisie in opstand te begeven en het front te verlaten. Hij beweert, dat een niet-aanvalsovereenkomst heeft bestaan tussen die 29e divisie en de fascistische, die zelfs zó ver ging, dat verbodering en het overlopen van de ene in de andere loopgraaf voorkwamen. Dit zou door de verklaringen van gevangenen bewezen zijn. Een commissaris, die naar de 29e divisie gezonden was, bevestigde het feit, dat deze divisie de instructie ontvangen had, de vijand te laten passeren. De dag nadat hij dit rapporteerde, is deze commissaris gedood, zonder twijfel door elementen der 29e divisie, aangezien er in die tijd in de strijd met de vijand geen schot viel. In tegenstelling met de anarchistische troepen, zouden die van de P.O.U.M. ongedisciplineerd, verraderlijk en rebels geweest zijn.

Joaquim Roca Mir is een fascistische spion, in oktober 1937 gearresteerd in verband met een andere zaak. Hij verschijnt als getuige à charge en verklaart, dat hij na zijn arrestatie 48 uur niets te eten kreeg en daarna door de politie-beambten van Riera dermate mishandeld is, dat hij alles verklaarde wat hem voorgezegd werd. Voor de rechtbank en later in een brief, herriep hij al zijn verklaringen betreffende zijn verbindingen met de P.O.U.M., waarvan hij geen enkel lid kende. In zijn koffer waren documenten en de tekeningen van een bom gevonden, met het gestempelde opschrift "Centraal Comité van de P.O.U.M.", de ontcijfering van de documenten bracht het plan voor de dag van een aanslag op Prieto. Roca verklaarde, de persoon die hem brief en koffer overhandigd had, niet te kennen.

Martin Rouret, ondersecretaris van de Generalidad en leider van de Burgerlijk-Republikeinse Partij van Catalonië verklaart, dat hij de bewering van de staatsprocureur, als zou hij na de Mei-gebeurtenissen in een telefoongesprek met Valencia, de P.O.U.M. als provocateur van de botsingen hebben betiteld, moet bestrijden. Hij voegt erbij, dat naar zijn mening de politie, door haar actie in de zaak van de telefooncentrale, de Mei-gebeurtenissen geprovoceerd heeft. Van enige sabotage in het telefoongebouw is hem niets bekend.

Ignac Mantecon, lid van Azana's links-republikeinse partij, was gouverneur-generaal van Aragon, na de opheffing van de door de anarchist Ascaso geleide Verdedigingsraad. Hij liet Ascaso arresteren onder beschuldiging van diefstal. In de Meidagen was hij niet aan het Aragon-front. Hoewel het niet uit eigen ervaring weet, beweert hij, te weten dat er tussen de 20e divisie en de fascistische een niet-aanvalsverdrag en verdere betrekkingen bestonden. Op haar terugtocht heeft deze divisie zich aan gewelddadigheden en misdaden tegen anti-fascistische personen talloze malen schuldig gemaakt.

Luis Araquistán, leider van de linkervleugel der Socialistische Partij, voormalig gezant te Parijs, verklaart dat hij enige beklagden door hun anti-fascistische activiteit goed kent. Hij spreekt het vermoeden uit, dat de

beschuldiging tegen de leiders van de P.O.U.M. meer op onderlinge strijd van de partijen, dan op werkelijke verbinding met de fascistten berust.

Largo Caballero, ex-minister-president, leider van de linkervleugel van de Socialistische Partij en der U.G.T.-vakbond, verklaart, dat de Mei-gebeurtenissen hun oorzaak vonden in de strijd die de verschillende partijen onderling voerden. Hij bevestigt, dat hij als minister-president onder sterke druk stond, om de P.O.U.M. bij regeringsdecreet te verbieden. Hij weigerde categorisch, in deze zin in te grijpen. Wat de telefoondienst betreft verklaarde hij, dat er van alle kanten over verbindingsmoeilijkheden geklaagd werd, maar hij gelooft niet aan sabotage. Hij kent enige der beklaagden als vroegere strijders, die hij niet kan beschouwen als fascistten, maar eerder als onverzoenlijken.

Angel Galarza, links-socialist en ex-minister van Binnenlandse Zaken verklaart eveneens, dat de Mei-gebeurtenissen het gevolg waren van de strijd tussen de verschillende Catalaanse partijen. Hem is van enige sabotage in het telefoongebouw van Barcelona niets bekend. Voor de Mei-gebeurtenissen zou hij geen invloed op de Catalaanse pers hebben gehad, wel echter bij de beampten van de "Openbare Orde" in Barcelona erop aangedrongen, de aanvallen van de P.O.U.M.-pers tegen regering en partijen, te bemoeilijken.

Cesar Falcom, journalist, vroeger medewerker aan de burgerlijke pers, thans lid van de Communistische Partij, laat zijn artikel tegen de P.O.U.M. voorlezen.

Joaquim Mata, politie-beampte in dienst van het Spaanse gezantschap te Parijs, verklaart dat elementen van de P.O.U.M. zich een stempel hadden verschaft om Franco-bankbiljetten af te stempelen, waarmee zij wapens enzovoort kochten. De P.O.U.M. zou zich bezig gehouden hebben met het smokkelen van Spaanse kunstschaten naar Frankrijk, maar de Anarchistische Federatie zou dit nog in veel groter mate hebben gedaan.

Manuel Irujo, ex-minister van Justitie, leider der Baskische nationale klerikale partij, verklaart dat hij alles gedaan heeft, om de beklaagden alle juridische garanties te verzekeren. Gedurende de tijd dat hij minister was, heeft hij er regelmatigheden van de zijde der politie vastgesteld, in verband met de P.O.U.M.-zaak, zoals de arrestaties van beklaagden te Barcelona, hun overbrengen naar Valencia en eindelijk naar Madrid, om op die manier de sporen van hun verblijf uit te wissen. Zo zou het ook met Nin gegaan zijn, die in een particuliere villa vastgehouden werd, in plaats van in een staatsgevangenis. Hij kondigt aan, dat hij deze onregelmatigheden ter gelegenheid bij het Opperste Gerechtshof aanhangig zal maken. Hij bevestigt, dat de rechter van onderzoek, die de zaak-Nin wilde ophelderen, bijna gearresteerd was geworden en dat de politie methoden aanwendde, die van grote onregelmatigheden en misbruiken getuigden. De politie zou de arrestaties hebben uitgevoerd, zonder de minister van Binnenlandse Zaken er in te kennen. Zij vervoerde de gevangenen van de ene stad naar de andere, naar onbekende plaatsen, waar het voorkwam dat zij verdwenen, zonder dat het mogelijk was, hiernaar een onderzoek in te stellen.

Twee schriftdeskundigen verklaren, dat zij voor de echtheid der documenten, die als de gewichtigste bewijsstukken worden beschouwd, niet kunnen instaan.

Jose Guarner Vivancos, Chef van de Generale staf der Catalaanse regering en lid van de krijgsraad, verklaart, dat hij de 29e divisie heel goed kent en dat zij geen enkele militaire wanordelijkheid heeft veroorzaakt. Hij heeft er nimmer van gehoord dat tussen deze divisie en de rebellen een niet-aanvalsverdrag zou hebben bestaan – Integendeel zette hij voor het gerechtshof de uitstekende militaire verrichtingen van deze divisie uiteen. Hij (getuige), had zijn voortdurende verblijfplaats niet in Aragon, was echter door het uitoefenen van zijn ambt geregeld op vele plaatsen aan dit front geweest. Een strenge discipline heeft, bij gebrek aan voldoende militaire organisatie, in geen enkele divisie aan het Aragon-front geheerst. Hij heeft gehoord dat de 29e divisie gedurende de Mei-gebeurtenissen weer naar het front teruggekeerd is, meerdere andere divisies hadden, toe zij de berichten over de broedermoord te Barcelona ontvingen, eveneens het front verlaten.

Federica Montseny, leidster van de anarchistische federatie en ex-minister van Gezondheid, verklaart dat zij de beklaagden kent als voormalige anti-fascistische strijders. Zij was door de Centrale Regering naar Barcelona gezonden, om een regeling te treffen in verband met de Mei-ongeregeldheden. Noch de P.O.U.M. noch de C.N.T., en de F.A.I. treft de verantwoording voor de gebeurtenissen, die in het donker werden voorbereid met het deel, de regering Caballerro te laten vallen en het proletariaat van de macht te beroven. Na haar aankomst in Barcelona heeft zij deel genomen aan een zitting van de Generalidad, om de arbeiders tot rust te brengen en om te verhinderen, dat de strijd een omvang zou krijgen, die de provocateurs wensten. Tot slot pleit zij voor de vrijspraak der beklaagden.

Abello, President van het Opperste Gerechtshof van Catalonië, leider van de Burgerlijke Republikeinen, kan niet zeggen of de P.O.U.M. de Mei-gebeurtenissen provoceede. De fouten van alle partijen zouden de opstand begunstigd hebben. Hij gelooft, dat de P.O.U.M. slechts het kleinste deel der deelnemers aan de Mei-gevechten

geleverd heeft, daar de krachten der anarchisten veel groter waren en de P.O.U.M. zonder de ondersteuning van C.N.T. en F.A.I. niets kon ondernemen.

DE VERDEDIGING van de beklaagden was in handen van de advocaat Revilla, die het bewijsmateriaal van de beschuldiging in vier punten samenvatte:

1. Het bezit van vliegveld-foto's, die zouden moeten bewijzen, dat de P.O.U.M. zich met spionage bezighield.
2. De bekentenissen van vreemde elementen, die heel voorkomend gevraagd werd, zich agenten van de Gestapo te noemen.
3. Het smokkelen van geld en wapens, waarmee zich de P.O.U.M. zou hebben beziggehouden.
4. Het gebruik van valse sleutels en valse identiteitskaarten.

Wat betreft *punt 1*: De verdachte foto's zijn, volgens de verklaring van de Generale Staf, volkomen waardeloos; zij behoorden tot een verzameling die diende voor het opleiden van leerlingen aan de vliegschool.

Punt 2: Ondanks de talrijke verzoeken van de rechter van onderzoek, heeft de politie deze niet één vreemde kunnen aanwijzen die iets met de P.O.U.M. had uit te staan en tevens Gestapo-agent was. Na vele malen daarom gereclameerd te hebben, heeft hij eindelijk een lijst van gearresteerden gekregen, waarop slechts een enkele buitenlander voorkwam, Simeon Kotscheff, die sinds lange tijd weer is vrijgelaten, zonder dat hem kon worden nagewezen, dat hij tot de Gestapo behoord of zelfs zonder dat iemand er ook maar aan gedacht heeft, een dergelijke beschuldiging te uiten.

Punt 3: Revilla ontkent categorisch, dat de P.O.U.M. wapenen en geld gesmokkeld heeft.

Punt 4: Het overleggen van valse "sleutels", is slechts voor de politie zelf verdacht. Het "Plan" zou op aanstichting van een politespion, die zich door de vlucht naar Parijs buiten bereik houdt, aan het dossier toegevoegd zijn. Het "plan" zou bij Golfín (spion in Madrid) gevonden en onbeschreven geweest zijn. Ofschoon Golfín voor de onderzoeksrechter, die het verhoor "tot het einde" voerde, de waarheid van alle andere beschuldigingen toegaf die hem voor het executiepeloton brachten, ontkende hij tot het laatste toe, het geschrevene op de achterzijde van het "plan" te kennen. Castillo, de politespion, ontkent eveneens het geschrevene te hebben. Als gevolg van de heftige protesten van de beklaagden (in het Madrileense spionage geval), liet de rechter het geschrevene door schriftdeskundigen onderzoeken, welke verklaarden dat nóch Golfín nóch een der andere beklaagden het geschrevene hadden. De politespion Castillo was bij de behandeling voor het gerecht niet aanwezig.

(Getuigenverklaringen en Verdedigingsrede, samengevat naar de Franse vertaling van het speciaal-nummer van de *Independent News*, begin november 1938.)

De uitspraak word op 20 oktober gepubliceerd: 4 beklaagden kregen 15 en één 11 jaar "afzondering van de sociale gemeenschap" (dat is dwangarbeid in een concentratiekamp). Twee beklaagden werden vrijgesproken. Het gerechtshof gelastte de ontbinding van de P.O.U.M. en der Iberische Communistische Jeugd.

In de motivering van de uitspraak, wordt de aanklacht van spionage niet genoemd. Het heet daar: Het gerechtshof stelt vast, dat de leden van de P.O.U.M. zich hebben aangesloten aan de opstandige beweging, die door opstandige elementen in mei 1937 in Barcelona losbarstte, met het doel de socialistische opvattingen van de P.O.U.M. daarin te brengen. Deze leden worden op grond van artikel 238, paragraaf 4, Wetboek van Strafrecht, schuldig bevonden aan de misdaad van rebellie, daar zij beproefden, de natie aan de autoriteit van de regering te onttrekken.

Veroordeeld werden: Gorkin, Andrade, Androhar, Cuito en Arquer; vrijgesproken zijn: Escuder en Rebull.

Een protest

Joso Rovira, lid van het Centraal-Comité van de P.O.U.M., leider van de 29e divisie, heeft zich op 30 oktober ter beschikking van de politie gesteld. Deze stap is een protest tegen de infame beschuldigingen, die tegen hem in de loop van het P.O.U.M.-proces gedaan worden. De stalinistische pers beweerde, dat Rovira en Nin op Frans gebied gevlucht waren. Hier is de meest bondige tegenspraak!

(Independent News).

De Japanse arbeidersklasse

(Vervolg van nr. 4)

De Japanse lonen

Het simpele vermelden van de lonen, die betaald worden in de verschillende takken van industrie, zegt ons uit de aard der zaak nog niet veel.

Ten eerste moeten we precies weten, hoeveel levensmiddelen voor het loon kunnen worden gekocht en ten tweede hoe de levenswijze in een bepaald land is. Immers, door alleen maar een vergelijking te maken van de levensmiddelen die geconsumeerd worden door de Europese arbeidersklasse en de Japanse weten we nog niet veel. Artikelen die hier wel worden gebruikt, worden daar niet geconsumeerd.

Uit het volgende staatje worden we dus nog niet veel wijzer¹¹.

Lonen (sen per uur) in:

Textielindustrie	7
Metaal-industrie	20
Machine-industrie	21
Aardewerk-industrie	15
Chemische Industrie	15
Hout- en meubel-industrie	13
Drukkerijen	18
Voedingsmiddelen-industrie	14

(100 sen = 1 Yen; 1 Yen = f0,45.)

Meer inzicht in de toestand van het proletariaat krijgen we daarentegen, indien we vergelijken de hoogte van het uitbetaalde loon (nominaal loon) en de kosten van het levensonderhoud.

	Nominaal loon	Kosten van levensonderhoud
1929	100 (index-cijfer)	-
1931	87	94
1933	86	102
1934	88	106
1935	83	110
December 1935	83	111

(The Eastern Survey, 15 juli 1936)

Uit deze index-cijfers is over deze periode af te leiden, hoeveel levensmiddelen de arbeiders in werkelijkheid voor hun loon konden kopen. Als in 1924 het werkelijk loon gesteld wordt op 100, dan zou dit zijn voor:

1931	116
1933	107
1934	107
1935	99
December 1935	97

Hieruit blijkt dan, dat de Japanse arbeiders in 1935 nog beneden het niveau van 1924 leefden.

Maar ook met deze cijfers hebben we nog niet een gemiddelde verkregen van de levensstandaard van het Japanse proletariaat.

¹¹ Ligthart, Prae-advies uitgebracht voor Ver. voor de staathuishoudkunde en de statistiek.

De lonen, in de bovenstaande staatjes genoemd, worden immers alleen uitbetaald in *fabrieken*, d.w.z. in werkplaatsen van meer dan vijf man. En deze alleen zijn, zoals we weten, geregistreerd. Over de veel lagere lonen uitbetaald in de tienduizenden kleinere bedrijfjes blijven we dus geheel in het onzekere. De indexcijfers zoals boven gemeld gelden dus alleen slechts voor ongeveer 50% van het proletariaat, daar zoals we voor zagen, bijna de helft van de arbeiders werkt, in bedrijfjes van minder dan vijf man.

De verscherpte uitbuiting komt naar voren in de volgende staatjes.

Verkorting van werkuren en vermeerdering van jaarlijkse productie per arbeider in verschillende industrieën.

Jaar	Textiel-industrie		Kolenmijnen	
	Werkuren per dag	Jaarproductie per arbeider	Werkuren per dag	Jaarproductie per arbeider
1922	11	18	-	111
1923	11	20	-	104
1924	11	20	-	120
1925	11	21	-	124
1926	11	22	-	134
1927	10	25	-	140
1928	10	31	-	142
1929	10	35	-	150
1930	10	39	10	153
1931	8,30	49	10	181
1932	8,30	50	10	218

Verder blijkt de toename van de uitbuiting uit de volgende gegevens:

Jaar	Aantal arbeiders	Waarde productie (in 1000 Yen)	Aandeel per arbeider in waarde productie
1932	1.057.775	3.331.343	3149 Yen
1933	1.139.203	4.401.450	3864 Yen
Vermeerdering in %	7,7%	32,1 %	22,6 %

Bij een toename van het aantal arbeiders met 7,7% was er een productie-toename met 32,17%. In een jaar tijd *steeg* dus voor iets meer dan één miljoen arbeiders de productie per arbeider met 22,6%.

De Japanse arbeider als "kapitaal"

Het is begrijpelijk, dat bij een dergelijke uitbuiting M. Fernand-Maurette, assistent-directeur van het Internationale Arbeidsbureau in april 1934 beweerde dat de Japanse arbeider: "het meest waardevolle kapitaal in de Japanse natie is"¹².

Het is begrijpelijk, dat bij een dergelijke uitbuiting M. Fernand-Maurette, assistent-directeur van het Internationale Arbeidsbureau in april 1934 beweerde dat de Japanse arbeider: "het meest waardevolle kapitaal in de Japanse natie is"¹³.

¹² L. Jaquet, De industrialisatie van Japan in verband met de Japanse handelsexpansie naar N.I. [Nederlands-Indië].

¹³ L. Jaquet, De industrialisatie van Japan in verband met de Japanse handelsexpansie naar N.I. [Nederlands-Indië].

Reeds voor wezen we er op, dat de Japanse bourgeoisie de arbeidersklasse allerlei bijzondere capaciteiten toedicht; zolang zij het meest "waardevolle kapitaal" kan blijven, zolang is de heersende klasse trots op "haar" arbeiders, Zolang zegt Asahi (*The secret of Japan's trade expansion*), die in zijn boek een buitengewoon brutale en zelfverzekerde bourgeois-openhartigheid vertoont, dat de Japanse arbeider: "vlijtig in het werk en sober in levenswijze van nature [...] is" (blz. 49).

De Japanse arbeider, (zo beweert Asahi) probeert steeds beter en steeds meer te produceren dan zijn kameraad in de fabriek. Hij is een "vinnige concurrent" "Als een lid van de natie, zou het hem spijten indien Japan achter zou blijven in de industriële wereldconcurrentie." Daarom maakt de ondernemer natuurlijk direct van die eigenschap gebruik. - Hij stimuleert deze "nationale eigenschap" door prijzen uit te loven indien verbeteringen door de arbeiders in het arbeidsproces worden aangewezen. En tenslotte wordt op de arbeider die lui is "altijd neergekeken als een nutteloos wezen". "Niemand prijst hem voor zijn luiheid." Integendeel, "diegene die veel goed werk in korte tijd kan afleveren, wordt eerder geprezen dan bekritiseerd."

Aldus schrijft Asahi.

De stakingen

De stakingen spreken natuurlijk een andere taal, hoewel bij deze stakingen naar Euro-Amerikaanse begrippen niet veel arbeiders betrokken zijn. Maar na de sociale verhoudingen die we voor geschetst hebben, is dit duidelijk.

Ondanks dat deze stakingen niet die miljoenenbewegingen zijn zoals we die in Amerika, Frankrijk en Duitsland kenden; ondanks dat gaan de Japanse stakingen in felheid en kracht ver boven de slappe, gereglementeerde stakingen van de reformistische bewegingen uit.

We zullen van de verbitterde stakingen die voor de wereldoorlog gevoerd zijn in dit bestek afzien, en slechts een vluchtige blik werpen op de stakingen na de oorlog.

In solidariteit met de rijst-oproeren van 1918 en in verband met de slechte arbeidstoestanden en lage lonen braken stakingen uit onder de mijnwerkers van Tukuoka en Jumagutschi die slechts met uitgebreid militair geweld konden worden neergeslagen. In 1919 waren er 497 stakingen met ongeveer 50.000 deelnemers. Van de 27.000 arbeiders in de militaire werkplaatsen staakten 10.000 man. De *Kawasahi*-werf in Kobe werd in 1919 gedeeltelijk bezet en de andere arbeiders werkten in lijdelijk verzet. Deze methode "maakte school". Zij bracht aan niet meer dan 100.000 arbeiders de 8-urige arbeidsdag. En zo gaat dit dan door. In 1925 grote stakingen bij de *Fuji*-maatschappij (spinnerijen en weverijen). De volgende eisen werden gesteld:

1. Het recht naar huis te gaan, indien in de naaste familie een doodsgeval zich voordoet.
2. Het recht, bezoek van de naaste verwanten te ontvangen.
3. Het loon zal niet aan de ouders worden afgedragen zonder toestemming van de meisjes.
4. Iedere dag een vlees- of vismaaltijd.
5. Het recht lid te mogen worden van de vakbeweging.
6. Het weer terugnemen van 16 ontslagen meisjes.

"Toen de stakers voor de fabriekspoort demonstreerden, gelukte het 40 gekazerneerde meisjes, de ring van 200 man fabriekspolitie te doorbreken, die door de fabrieksleiding betaald worden om niemand zonder toestemming in- of uit te laten. Gedurende het voorbij marcheren van de stakers voor hun slaaphuizen drongen zij voor de tralies en juchten hun kameraden toe."¹⁴

Dan weer gevechten in *Tsurumi* (tussen Yokohama en Tokio), waar vele werven liggen en waar bij de gevechten meer dan 150 doden en gewonden vielen.

Gedurende de crisis van 1930 een staking in alle werkplaatsen van *Kanegafouchi*, waarbij 40.000 stakers betrokken waren. In 1932 een staking van de metro-arbeiders tegen de wil van de reformistische leiders. De tunnels, ingangen en wagons werden bezet¹⁵. In 1933 werden deze stakingen gevolgd door bewegingen en stakingen onder de arbeiders van de oorlogsindustrie metaal- en vliegtuigen-industrie van *Nogaya*. In de eerste drie maanden van 1937 tenslotte braken 7791 stakingen uit, tegen 391 in de overeenkomstige periode van 1936.

Al deze stakingen worden zeer verbitterd gevoerd. Doden en gewonden zijn altijd de prijs die de Japanse arbeiders betalen moeten om wat meer loon doorgedrukt te krijgen. De stakingen in Japan zijn, zoals we dus zien niet stakingen met honderdduizenden arbeiders, maar ze zijn bepaald door de productieverhoudingen van het land,

¹⁴ The Japan Advertiser, april 1921, 1934.

¹⁵ Schultze, Japan als Welt-Industrie-Macht, II., blz. 354.

klein, maar daarom niet minder krachtig, diep en gevaarlijk voor de heerschappij van de Japanse bourgeoisie, vooral indien hierbij met de opstanden van de boeren wordt rekening gehouden.

Vakverenigingen

De gehele vakbeweging telt tegenwoordig ongeveer 410.000 leden, op een totale industriebevolking van van 5,5 miljoen man. 7,4% is dus georganiseerd. Vooral de vakarbeiders vormen het belangrijkste deel van het leden-aantal 100.000 leden waren lid van de zeeliedenorganisatie, 40.000 waren arbeiders uit de arsenalen en 30.000 waren transportarbeiders. De metaalbewerkeren zijn voor 32% georganiseerd en de textielarbeiders, hoofdzakelijk vrouwen, voor 1,5%, dat dus overeenkomt met de 1,5% textielarbeiders¹⁶.

In 1920 waren er ongeveer 400 vakverenigingen met 400.000 leden. Deze vormden tezamen de *Yoaikai*, die in 1921 de naam *Nihon Rodo Sodomei* kreeg, waarin de ene stroming een revolutionaire vakverenigingspolitiek wilde en de andere de uitgesproken reformistische. In 1924 werd de linkervleugel uitgezet. Deze vormde in 1925 de *Khiojikai*-organisatie, die strijd "tegen de rationalisatie, tegen het kapitalistisch offensief" voerde. Haar vertegenwoordigers werden vaak genoeg gevangen genomen en door de politie gefolterd.

Vanaf 1926 werd gepoogd eenheid te brengen in de partij- en vakverenigingsorganisaties. Dit liep echter op niets uit. De verwarring na de discussies werd nog groter dan voorheen, en daarmee de terreur van de politie. Onder de naam *Dsenhiou* werd de strijd door de revolutionaire vakverenigingsorganisatie voortgezet.

Ondanks de staking van 40.000 man bij de *Kanegafuchi*-bedrijven werd de vakbeweging niet sterker. Integendeel, naast de *Sodomei* ontstond de *Dsenro*, die een iets minder reformistische vakverenigingspolitiek voorstond. In 1932 werden ze tenslotte toch weer één, tegelijk met de samensmelting van de twee sociaaldemocratische partijen, die op dit moment naast elkaar bestonden. Deze eenheid kwam voort, zowel onder de druk van de regering om gezamenlijk de veroveringstochten in Mandsjoerije te steunen, als om sterker te zijn, tegen de twee fascistische vakverenigingen die in 1932 werden opgericht, namelijk de "Japans nationaal-socialistische Liga van de Arbeid" en "Het Japanse industrieleger". Naast deze twee fascistische organisaties bestaat op het gebied van de vakbeweging nog een organisatie die gericht is op de verzoening tussen kapitaal en arbeid en met een kapitaal van 9 miljoen yen werkt, waarvan zeven door de ondernemers en twee miljoen door de regering is gestort.

Hoe volkomen gebonden aan het Japans imperialisme deze vakverenigingen zijn blijkt hieruit, dat de leiders van de socialistische boeren- en arbeiderspartijen en vakorganisaties hun partijgenoten in het Westen in 1932 opzochten om te vragen, de boycot-actie tegen Japan op toe geven, dit alles op bevel van de Japanse regering. Van de fascistische generaal Araki ontvangen zij gelukstelegrammen omdat zij inzamelingen houden voor de soldaten aan het Chinese front.

Zijn ze naar de kant van de bourgeoisie buigzaam en gewillig, des te harder, feller en onwrikbaarder zijn zij tegen de strijdende arbeidersmassa's, als deze voor hun belangen opkomen. De stakingen van enige betekenis (en vooral die aan de staatsbedrijven) worden door de leiders geremd. Zo bijvoorbeeld de staking - om slechts de belangrijkste te noemen, van de metroarbeiders in 1932, toen zij tegen de wil van de leiders in, de ingangen, tunnels en wagons bezetten. Dan in 1933 in de oorlogsindustrie, metaalindustrie in Osakaka, de vliegtuigwerkplaatsen in Nagoya waar de stakingen door de leiders openlijk werden tegengewerkt. Tenslotte werd in 1934 een nieuwe vakverenigings-centrale opgericht, de zogenaamde *Dsenhiou*, die overwegend Stalinistisch is en te beschouwen als het reservoir van de ontevreden arbeiders, die teleurstelling bij de *Sodomei* hebben opgedaan.

In 1936 werd *Sodomei* en *Dsenro* één, met uitsluiting van de Stalinistische *Dsenhiou*. De Stalinistische vakverenigings-oppositie vormde daarop een partij, de *Moussan-To*, die het eenheidsfront propageert.

De politieke partijen

Zoals boven vermeld werden in 1926 pogingen gedaan om tot eenheid te komen. Opgericht werd toen de "Legale Arbeiders- en Boerenpartij", waarin de Stalinisten de overhand kregen. In dit zelfde jaar trokken de reformisten eruit. Nadat deze zich ook weer hadden gesplitst in een minder reformistische partij (de "Japanse Arbeiders- en Boerenpartij") en een krachtige rechtervleugel, ontwikkelde zich uit de laatste en later weer in fusie met de eerste (in 1932) de Sociale Massa-Partij (*Siakai Minsouto*).

¹⁶ Zie vooral 3, 6, 11 en 12.

Dit is de sociaaldemocratische partij, die zich openlijk aan de kant van het imperialisme schaart. Zij is voor een "gezonde" arbeidersbeweging, is voor "een reorganisatie van het kapitalisme" en verklaart dat de Keizer boven alle geschillen staat. In 1932 liepen vele van haar leiders naar het fascisme over. Een zekere Akamoutsou verliet de sociaaldemocratische partij en richtte een fascistische liga op. De Sociale Massa-Partij is samengesteld uit boeren, arbeiders, zelfstandige producenten, kleine bourgeoisie, intellectuelen en ambtenaren.

De Communistische Partij is in 1922 opgericht en werd samengesteld uit leden van de "Socialistische Liga" en anarchisten. In de praktijk komt haar gehele politiek neer op het vormen van een eenheidsfront en het strijden voor democratische rechten. Vooral de communisten en andere links van hen staande organisaties (waarover wij tot op heden geen betrouwbaar materiaal konden verkrijgen) worden ontzettend vervolgd. Zo werden in 1931 7.000 communisten gearresteerd. Natuurlijk zijn dit niet allen Stalinisten, maar arbeiders, boeren en intellectuelen die zich op een of andere wijze tegen het huidige regime verzetten.

Samenvatting

Naast de algemene oorzaak, dat slechts 18% van de Japanse werkende bevolking in de industrie werkzaam is, zijn de uitgebreide huis- en klein-industrie, de overwegende boeren-bevolking, medeoorzaken van de weinige kracht die het Japanse proletariaat tot op heden kon opbrengen.

Zij alleen is niet in staat de tegenwoordig heersende klasse omver te werpen. Voor een revolutionaire omwenteling in het huidige Japan is een bredere basis nodig, die naast het proletariaat zou samengesteld zijn uit de pachters, boeren en half-proletariërs op het land.

Deze massa's zijn het, die het meest de ellende en uitbuiting voelen. Zij zijn het die meer dan andere groepen in Japan direct gebaat zijn bij een revolutionaire omwenteling die hun meer levensruimte zou verschaffen.

De "sociale onrust" zoals de Japanse heersende klasse de felle klassenstrijden noemt, is zeer groot (vooral onder de boeren) en voor alles niet gereguleerd. Het zijn meestal spontane uitbarstingen van boeren en arbeiders, die bijna alleen dor middel van militair geweld kunnen worden beheerst.

Het Japans kapitalisme, dat door haar eigen wetmatigheden gedreven wordt tot het gewelddadig imperialisme in China, kan deze massa's slechts beheersen indien het aan hun elementaire levensbehoeften kan voldoen, dat wil zeggen wanneer ze haar machtsbereik in China zodanig kan verstevigen, dat verdere industrialisatie en daarmee omzetting van boeren- in industrie-arbeid in Japan mogelijk wordt.

Hiermee is echter dan nog niet de "oplossing" voor het Japans kapitalisme gevonden. Integendeel, op vergrootte trap gaat dan niet alleen de uitbuiting en daarmee de klassenstrijd in Japan verder, maar tegelijkertijd worden in China miljoenen boeren in industrie-slaven veranderd. Op deze wijze roept het Japans kapitalisme steeds meerdere doodsvijanden van haar in het leven.

